

QUÆSTIO MEDICA,
QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS

MANE DISCUTIENDA

IN SCHOLIS MEDICORUM,

Die Jovis decimâ-nonâ Januarii 1713.

M. JOANNE BAPTISTA SILVA;

DOCTORE MEDICO, PRÆSIDE.

An feminis virilis aura cum sanguine muliebri permiscetur in conceptu?

I.

UT Heroum animos, sic ingenia Philosophorum torquet fœmina. In ipsâ tanquam in officinâ compingitur humanum genus. Quo pacto id fiat detegere arduum. Flammâ molli concitata mulier ruit ad venereos amplexus; omni arte stimulat & allicit virum: sed dum capit, capitur; voti compos fugacem experitur voluptatem, mille incommodis non citò cessaturis excipiendam. Si quod enim in ovario maturum occurrat ovum, fœcundatur. Hinc initium graviditatis, quæ morbus novi-mestris non ineptè dicitur. Impregnato ovo, partes futuri hominis explicantur & crescunt: undè ovum

A

mole auctum, jam calyculo contineri nequit. Sede dimotum suâ, tubisque uteri exceptum, sexto vel septimo imprægnationis die propellitur in uterum. Conceptum indicat levis horror à congressu statim ingruens, graviditatis signum sæpius enixis manifestum; totum corpus à seipso mutatum conspicitur; mens ipsa longè alia videtur; mulier subtristis est, morosa, & ad motum tardior: accedunt cibi fastidium, nausea, pica, vomitus: depravatur alimentorum coctio: tensa dolent præcordia etiam jejuno ventriculo: adsunt frequentes cordis subsultus. Quædam cibos olim sibi jucundissimos averfantur; in quibusdam nova, quæ palato minùs arridebant, redduntur gratissima. Cessant catamenia, mammae sororiant, indurantur, & aliquantulum dolent; sub finem gestationis molliores, lacte turgescunt. Horum, quæ fecundationem comitantur & sequuntur, & quæ universum corpus infestant, symptomatum causam generalem esse oportet; hanc tamen ne constitueris in vehementi spiritu agitatione, sive ex membranæ ovarium includentis rupturâ, ut quibusdam placuit, sive ex insolitâ, quæ mulieres in conceptu afficit, voluptate. Non nisi pederentim rumpitur communis ovi membrana, undè nullus dolor, vel etiam nullus sensus, qui ex abnormi spirituum commotione non posset non oriri; motus fermentationis & circuitionis in sanguine acceleraretur exagitatis spiritibus, quem tamèn lentescere demonstrant pulsus gravidarum debilis, menstruorum suppressio, ad motum tarditas. Quæ reverà percipiuntur spirituum agitationes ex animi affectibus, similem non inducunt mutationem; testes sunt fœminæ quas per somnum delusit mentita venus, aut quæ furore uterino sunt percitæ. Rectius putes si tot *phænomenon*, quæ gestationis tempore observantur in mulieribus, causam requiras in ipso sanguine, qui si vel à primo graviditatis tempore mittatur, variegatus & crassius apparet; undè manifestum est ejus *diathesin* secundo congressu mutatam, & fermentationem lentore inducto imminutam fuisse. Hæc cruoris mutatio ad gestatiopem omnino necessaria. Si corpus fœminæ sanguis sit tam acer, aut tam calidus, ut ægrè inspissari queat, vix ea potest fecundari quin priùs temperetur. Exempli requiris? quæ fervidiore sunt constitutione, post balnei usum faciliùs concipiunt, moderato tunc humorum æstu. Non paucae per juventutem steriles ob calorem immodicum, labentibus annis jam temperatiores factæ imprægnantur. *a* In regionibus calidis minùs fecundæ sunt mulieres, sanguine præter modum sæpiùs calente.

a Durcan
dans l'avis contre l'abus des choses chaudes chap. 5. & xviii.

II.

QUI congressum secundum sequitur levis horror, motus est partium tendinosarum, musculosarumque convulsivus, ex vividâ punctione, aut vellicatione fibrarum nervorum, quam tunc excitant particule salino-acidæ sero sanguinis innatantes, ut in rigore febrium intermittentium. Earum à reliquis partibus secessioni ansam præbet sanguinis inspissatio. Segnities ad motum & morositas quæ gravidis accidunt spiritus animales effatos ac involutos significant; quod vitium parit sanguinis crassities, undè impeditur fermentatione generari nequit spirituum ubertas solita, vel spiritus generati vix ac ne vix quidem possunt extricari. Quæ spectant ad coctionem alimentorum symptomata, ex vitiato

ventriculi fermento ducunt originem. Hoc vel aquosius acida alimentorum salia
 evolvit quidem, sed illis motum non impertit idoneum ad coctionem, vel
 spissioribus imprægnatum salibus membranam ventriculi lacescit non sine dolo-
 re, & alimenta in crassiores moleculas divisa rarefacit; vel denique fermenti
 tanta est visciditas & inertia, ut subigere alimenta nequeat, unde ea diutius
 in ventriculo morata, salium evolutione acescunt & corumpuntur; quæ fer-
 menti vitia non aliundè deducenda, quàm ab imminutâ, ob lentorem sangui-
 nis, fermentatione. Hinc enim minùs atteruntur ejus salia, minùs dividuntur
 sulphura, serumque coeuntibus particulis crassioribus facildè secedit. Laxâ co-
 ctione chylus crudior, spissior & asperior gignitur, qui sanguini permixtus
 hunc inspissat & cogit, ideo difficiliùs progreditur. Ergò pulmonum vasa dis-
 tendit, horum vesiculas premit, unde difficultas spirandi. Dum in hoc viscere
 cunctatur sanguis, ejus arteriæ distentæ ultra modum, resiliunt, sanguinemque
 repellunt versùs cor; hinc palpitatio. Demùm si ea sit sanguinis crassities, ut
 trahat longiorem in pulmone moram, nil habet quod expellat sinister cordis
 thalamus, ideo motus illius interpellatur aliquandiù, unde syncope quæ gra-
 vidas inter cibandum non ratò invadit. Vitiato ventriculi fermento, eandem
 quoque labem contrahit illi affinis saliva; insolitam ergo aut novam prorsùs
 extrahit ex alimentis tincturam, & pro varietate molis, figuræ, motûs & con-
 sociationis partium, quæ ex alimentis eductæ fluitant in salivâ, diversi excitantur
 sapor. Hinc respuuntur gratissima olim, insensa priùs & inimica palato.
 appetuntur. Sanguinis quoque lentor proventum lactis facit, & menstruorum
 infert retentionem; siquidem hæc non sistuntur derivato sanguine in nutrimen-
 tum fœtûs, quem tantâ non indigere, saltèm primis mensibus, cibatione, de-
 clarat usus venæ sectionis etiam repetitæ, in gravidis plerumque necessarius;
 sed cohibentur impeditâ generatione humoris fluxum hunc promoventis. Non
 enim illius causa est Plethora, sed humor per muliebria continuò exudans,
 quem vasculo-vesiculosæ uteri glandulæ secernunt minore copiâ quam gigni-
 tur. Is igitur definito spatio cumulat in sanguine, tuncque copiosius prodire
 prehenditur, instantibus nempe menstruis: sed glandulis uteri solito magis
 hoc humore distentis, sanguini ob hujus abundantiam & extricationem fermen-
 tescenti præcluditur iter per vasa uteri compressa, quæ adeo distenduntur novo
 semper à tergo urgente sanguine, ut is sibi viam vi faciat. Fermentum hoc
 quo uteri glandulæ irrigantur, congener est illi quod mammarum glandulas
 alluit, ne scilicet concidant, & lacti secernendo fiant impares; idem enim
 ferè sapor est liquoris hinc & illinc manantis, eadem indoles, quæ videli-
 cet salis armoniacalis naturam refert, ut variis mixturis comprobatur. Cum au-
 tem in conceptu sanguis crassior factus est, fermenti hujus minor copia gi-
 gnitur, unde menstrua feriatur sanguinis fermentatio, solitaque vacuatio sistit.
 Imminutâ cruoris fermentatione comprimi menstrua probat horum revocatio
 exhibitis aperientibus, quæ tenuato sanguine ejus fermentationem promovent.
 Ne igitur existimes menstruam purgationem in gravidis cohiberi quod pla-
 centa sic adhæreat utero, ut vasa huic fluori destinata occludantur: cum hæc
 non toti utero, sed tantùm ejus parti applicetur, idque post tredecim circi-
 tèt. dies à sæcundatione: sistuntur autem in plerisque menstrua statim à con-

^a Graaf de ceptu, deficiuntque etiam eas mulieres, quibus fœtus in ipsis crescit tubis, ⁴ aut intra cavitatem abdominis excidit. *b* Sanguinis fermentatione imminutâ chylus ægrè convertitur in sanguinem, undè huic liquori diù innatans, dilatatas

cap. 14.
Elsholtzius
de conceptu
rubarum.

Riolan. 1.
z. c. 35. Volla-
lius Chirurg.
Parif. an. 1669.
Sub tit. duplicis
matricis.

b Abbas de
la Roque Jour-
nal de Medecine
n. 1. ex re-
latu D. de S.
Morely.

uteri glandulas facilè subit, ibique secernitur in alimoniam fœtus. Inspissato sanguine crassior quoque fit humor glandulas mammarum alluere solitus, undè cunctando illas distendit & indurat: interim glandularum pori amplificantur, tum liquoris copiâ, tum lentâ hujus fermentatione, quam excitat evolutio salium in motum tandè adactorum, sive calore partium vicinarum, sive arteriarum pulsibus, sive paulatim redintegratâ totius molis sanguineæ fermentatione; sic per ampliatos glandularum poros chylosæ sanguinis parti, hoc est lacti, fit via. Serius quidem mammarum vesiculæ huic liquori præbent iter, quàm uterinæ; fermentum quippè uterinum falsius est & tenuius; ideoque non ita concrefcit, quin brevi fermentationem ineat, calore loci adjutum; undè citius uteri, quàm mammarum glandulæ, aliòquin laxiores distenduntur. Quandiu perstat sanguinis lentor, fœtus in utero retinetur, sed ultimis gestationis mensibus sensim restitutâ sanguinis fermentatione, extricatur ea fermenti uterini copia, quæ æstum singulis mensibus extra graviditatem consuetum excitet in sanguine; hinc contractæ uteri fibræ repellunt cotyledones, atque ideo fœtus soluto nexu subsidet, alimentii penuriâ angitur, ipsius acredine irritatur, & in varias se se jactando partes, excitat dolores, quibus copioso spirituum in diaphragma & musculos abdominis influxu provocato, partus promoveretur & absolvitur.

III.

SANGUINIS lentor qui in gravidis, tot insignes affert mutationes, causam habet mulieribus fœcundatis quidem peculiarem, omnibus tamèn communem. Hujus ergò eadem causa est atque ipsius fœcundationis, semen nempe virile; non quidem crassius ille qualis à viro profunditur humor, sed subtilior ipsius halitus totum generationis opus absolvit: ovum scilicet fœcundat, & sanguinem cogendo ipsi *diathesi* impertit, fœtus generationi ejusque nutritioni accommodatissimam, undè menstrua retinentur, ne iis erumpentibus fœtus deturbetur ex utero: indè in sanguinem difficiliùs vertitur chylus, ut in fœtus utero conclusi alimoniam cedat, & ut mammae disponantur ad secretionem lactis, quo, ubi in luteum editus est, nutriatur. Tandem evanidâ seminis virilis aurâ post statutum gestationis tempus & consuetâ redeunte fermentatione sanguinis, excitantur ea omnia quæ fœtus exclusionem moliantur. Sapientissimum naturæ auctorem decebat, tot effectus ad generationem necessarios, unicâ & simplici aurâ seminalis efficacitate produci. Hæc ut ad ovarium perveniat ovum fœcundatura, ductus ingreditur sanguiferos, neque aliud iter pervium occurrit. Multa obstant quominus per tubas illuc deferatur, impedimento est insertio tubarum in uterum, quæ diversis hujus membranas obliquè perforant, cita ut interior membrana uteri occludat foramen externæ, eique valvulæ vicem gerat; simili prorsus artificio quo vtereres vesicam ingrediuntur; ut ergò hâc structurâ cautum fuit ne quid è vesicâ ingrediatur vtereres; verùm ut ex vtereribus urina descendat in vesicam,

c Joannes
Broen Medic.
Theoretic. n.
291. pag. 120.

lic ea tubarum uteri insertio aditum quidem in uterum permittit, ex utero autem in tubam denegat. Fidem facit stilus, qui vel tenuissimus ex utero in tubam adigi nequit, è tubâ verò in uterum facile transmittitur. Evincit omninò experimentum *a* quo flatus quantacumque vi emissus in uterum, deprehenditur tubarum ductus subire non posse. (In cuniculis manifestior est membrana tubas obturans, quæ valvulam coli refert. *b*) Alterum tubarum extremum versùs ovarium ampliatur in morem tubæ; undè illi nomen, distatque duobus digitis transversis ab ovario; si igitur per eas aura seminalis penetrare posset, tali structurâ fieret, ut in abdominis cavum potius diffunderetur, quàm ad testiculum pertingeret: nam quod aiunt conceptus tempore sibi ovario applicari, commentum est. In cuniculis non nisi tertio vel quarto à coitu die testiculos amplectitur tuba; cum tamèn sextâ post fecundationem horâ testiculorum ova immutata conspiciantur: ut ut sit, auræ seminali præcluderet aditum valida & densa ovarii, vel etiam ipsorum ovariorum membrana. Per aliam viam ferri halitum feminis, ostendunt quoque experimenta haud dubia. Canis fœta, referentibus Anglicis commentariis, *d* post aliquot dies ab inflicto in ventrem ictu, edidit, non catulos, sed eorum ossicula, cartilaginea & carnes; pauldpost canis hæc mari copulata est, & interjectis paucis diebus cultro anatomico subiecta; catulus repertus fuit in extremo tubæ superiori, alterum verò extremum, quo *e* utero jungitur, omninò erat occlusum, interpositis semi-corruptis priorum catulorum carnibus residuis. Vir clarissimus Dominus Nuck, cujus nota est in secundo dexteritas, ovarium abstulit in cane fœmina, & filo deligavit oppositi lateris tubam: sanato vulnere canem mari copulandam curavit, eâ pauldpost sextâ, reperta sunt duo ova superstes ovarium intenter & tubæ ligaturam; hujus verò partem reliquam usque ad uterum collapsis lateribus vacuum; his in casibus ne minima quidem suspicio est, seminalem auram per tubas ad testiculum fuisse delatam. Vasorum ergò sanguiferorum ductu illuc pervenisse oportet: longa quidem via est, sed facilis. Vacationibus periodicis distenduntur uteri vasa; eorum ergò pori dilatantur plurimùm; quidni auræ feminis tenuissima illac penetrabit? suadet experientia; enimverò mulieres longè frequentius imprægnantur recentes à menstruis; contrà quæ illam vacationem nusquàm expertæ sunt, rarissimè fecundantur: in promptu est ratio; in his meatibus vasorum & tunicarum nunquàm referati strictiores sunt, quàm ut eos seminales eos subeat; in illis mensium profluvio laxati, patuli & permeabiles aditum non denegant seminis halitui: hæc eadem de causâ faciliùs concipiunt quæ summa in coitu afficiuntur voluptate, dilatatis uberiore spirituum influxu genitalium poris. Is igitur moli sanguineæ immixtus per totum corpus diffunditur, undè pervenit ad ova per vasa ipsis alimentum deheventia (& aliquandò in placentam abitura.) sicque in ovarii generationem perficit; in cæteris verò partibus movet symptomata gravidis consueta.

IV.

ALIO, quàm per tubas itinere seminalem auram ad ovarium deferri in animalibus suadet ipsa partium conformatio. In quadrupedum, præcipuè Vacarum vaginâ & circâ os uteri plurimæ rugæ diversas quasi valvulas constituunt, hocque orificium muco lento & gelatinoso repletum est & obturatum. Quis cre-

a Gaspar Barthol.
Thom. Fil. de ovar. muliebr. & generat. histor. Epist. ad Guillelmum Rivam.

b Regnerus de Graaf. de mulier. organis ch. 14. p. 184.

c Referente Gaspar Barth. loc. cit. & lib. de Diaphragm. c. 3. sect. 3.

d Anglor. Philo. transact. 147. Johann. Bohmii circuli anatom. p. 122.

e Marcel Maligni de utero

13 & viriparorum ovis differtatio.

* Aristotel. hist. anim. l. 7. c. 4.

Guillelmi Harvey exercit. de generat. animal. de partu.

b Hoc miratur Gal. de usu partium l. 15. c. 7. p. 143.

c Riolan, anthropogr. lib. 2. cap. 35.

Guillemeau de l'heureux accouchement l. 2. c. 10.

Blancart collect. Medic. phil. centur. 3. o. fer. 36. Biblioth. anatom. p. 395. vol. 1.

dat galli genituram duabus papillis expressam ascendere ad ovarium gallinæ, cuius ovi ductus trium ulnæ quadrantium & amplius, multum anfractuosus est. Istâ omnino præclusâ viâ mulieres nonnunquam fecundari ostendunt superfætationis, a quæ non raro extant, exempla; gestationis enim tempore strictissimè clausum est uteri orificium; b ut ergo fœtu jam grandiore aliud ovum fœcunderetur, necesse est è vaginâ ad ovarium aliquid è semine transferri; idem evenit ubi vaginæ orificium præter naturam validâ membranâ, aut carne firmâ obductum est; quales extitisse plures fœminas gravissimi referunt auctores, ita ut fœtum edere, nequiverint quin prius membrana ista ferro divideretur: nulla autem alia reperiri potest, quàm per ductus sanguiferos, viâ; quod iter nec difficile nec à naturâ alienum; ipsam cutem, cuius textura longè densior est, pervadunt corpora multò crassiora; inunctus mercurius poros cutis penetrat, & salivæ profluvium ciet; therebentina litus odorem violaceum urinæ conciliat; emplastra resolventia tumores etiam profundos discutunt; emollientiâ solvunt & colliquant concretos humores; maturantia corruptum putridumque sanguinem in pus exquisitum commutant; quæ omnia subtilioribus emplastrorum particulis, poros cutis subeuntibus produci, notissimum: quædam plantæ umbilico affixæ purgant, referente Doctissimo Boyleo; quædam carpis applicatæ sudores movent; celebratus nuper pulvis licet crassus inter palmas tritus copiosissimum eliciebat sudorem: undè inferre licet vasorum poros esse facilè permeabiles; quod etiam ostendit subita pulsus mutatio à pastu, aut etiam ad somnum propensio: cita quoque virium refectio sumptis alimentis, præsertim fluidis & spirituosus, priusquam chylus per ductus confuetos cum sanguine consociari possit: partes ergo alimentorum tenuiores in vasa per ventriculorum serpentina penetrasse manifestum: cantharides in vesicatoriis exterius appositæ inferunt nonnunquam urinæ ardorem; in ductus ergo sanguiferos particulas illarum tenuiores introductas fuisse, & ad vesicam licet remotam sanguinis circuitione delatas nemo negaverit: argumentum sanè evidens seminalem auram per eandem viam ad ovarium posse deferri, & rudimenta fœtus ovo maturo inclusa, fermentationis ope animare: humor enim ovo contentus gustu salinus deprehenditur, & tincturis violaceis affusus, eas colore viridi inficit; hinc illum humorem sale alkali saturatum esse patet. Econtrâ sēmen dulcis est odoris, mercurium extinguit, vermibusque scatet; quæ signa liquores sale acido fœtos redarguunt: undè ex mixturâ seminis cum ovi humore consequitur fermentatio, quæ paulatim partes fœtus explicat; distento igitur ovo membrana ovarii communis diffingitur, ideo spiritus animales advocati in ligamenti quoddam genus, quo tuba ovario connectitur, illud sic contrahunt, ut tubæ extremum ovario se applicet, ovumque excidium recipiat, quod demum turbæ motu velut peristaltico detruditur in uterum; interim quod seminis cum sanguine muliebri permixtum est acidis salibus dives, ipsum cogit & inspissat. Varia mirare seminis effecta, in ovo fermentationem excitat, hanc comprimit in sanguine; rationem sciscitaris? Diversa est sanguinis & liquoris ovo contenti diathesis. Similè quid in variis liquorum mixturis deprehenditur. Qui spiritus nitri lympham sanguinemque coagulat, cum bile permixtus init fermentationem: adhuc te angit scrupulus? dubitas vapore

* Bagli de bilis naturâ usu

feminis tenui & actuoso sanguinem posse densari: verum sanè idem ^a præstat
 spiritus vini, quo nihil est actuosius, quoties in vivi animalis jugularem ve-
 nam injicitur, ut multis patet experimentis. Hunc esse effectum feminis cum
 sanguine permixti evincunt ea quæ in eunuchis observantur. ^a Baglivi in
 enim in his colum feminis desit, id cum sanguine confusum remanet, & ea
 patit quæ in acidi abundantiam refundi debeant: nam eos deficit barba pro-
 pugnans, ob lymphæ scilicet lentorem: in somnum propensiores sunt, &
 pusillanimes, tardi hebetisque ingenii fiunt, spiritibus crasso sanguine impli-
 catis; cum ergo Eunuchorum sanguinem intrallet retentum semen, ab eodem
 quoque in arum muliebrem effuso, si fecundetur mulier, exurgant symptomata,
 quæ ex sanguinis crassitie proficiantur, hinc lentor sanguinis gravidarum, in
 auram seminalem ipsi adnixtam, ut in veram & genuinam causam refundendus.

& morbis pag.
 429. & 438.

^a Baglivi in
 dissert. de ex-
 periment. anat.
 practic. exper-
 rim. III. pag.
 674. edit. 74

AURAM seminalem feminarum sanguini conceptus tempore in animalibus
 immisceri, ostendunt carnes ovium mari recens copularum, quæ arietem
 redolent & sapiunt. Idem in piscibus animadvertere licet, quorum feminis post
 coitum caro flaccida est & insipida; in mulieribus quoque rem ita se habere
 multa demonstrant: quæ libidinis adeo sunt impotentes, ut lassatæ potius quam
 satiatæ à viris recedant, vel quæ corpore quantum facturæ Veneri quam sapissime
 indulgent, retrum spirant odorem; per totum corpus hic diffusus totam sangui-
 nis molem contaminatam esse significat; cum autem sæpius repetito coitu sit con-
 tractus, aliquid è semine in sanguinem aspirasse declarat; id quoque confirmat
 quod evenit mulieribus quæ prosperæ virescunt, viro lue veneræ labo-
 ranti fecerunt sui corporis potestatem: iis nonnunquam post aliquot annos pustu-
 læ in variis corporis partibus exoriuntur, & dolores cruciatuque ingentes, non
 in articulis, sed in mediis artubus eas affligunt, cæteraque apparent contractæ
 luis indicia, licet in earum pudendis nulla partium, quas attigit virus, deprehensa
 sit labem contraxisse. Igitur semen veneræ contagione infectum in vasa uteri ir-
 repisse credendum est; quamquàm in eo statu crassius est ob admixtam salis vene-
 rei copiam, in quo manifesta apparet cogendi virtus, ut palam sit ex bubonibus
 quandoque ægrè ad suppurationem tendentibus, & ex nodosis ossium tuberculis.
 Itaque feminis vapor subtilis vasorum poros ingredi potest, & intus admixtus per
 universam sanguinis circumventis ditioem rapi. Hacce mechanica evidens sit ratio
 quæ fecundetur ovum & dentescat sanguis, ob admixtum salibus acidis luxu-
 rians semen; hinc luculentè deregitur quo pacto factui, ubi ad uterum pervenit,
 conveniens suppeditatur alimentum, hinc mutationes quæ in foetus utilitatem nec-
 dunt, ut menstruorum retentio, foetus jam maturi exclusio, lactis quoque
 secretio in mammis; hinc quæ incommoda videntur necessariè emergentia ex
 crassitie sanguinis gravidarum, nempe morositas, tarditas ad motum, cibi fasti-
 dium, nausea, vomitus, pica, coctio laesa, præcordiorum distensio, cordis pal-
 pitatio, syncope. Omnia quæ gestationis tempore observantur in mulieribus, san-
 guinem illarum seminali rore affici suadent. Nihil obstat quominus per vasorum

meatus solitis vacuationibus dilatatos permeet, multa enim corpora seminis particulis crassiora subeunt cutis poros licet strictiores meandris vasorum uteri; nullum aliud iter est expeditum quo aura illa ad ovum perveniat; symptomatum graviditatis tempore contingentium nulla alia potest affecti ratio probabilis.

Ergo seminis virilis aura cum sanguine muliebri permiscetur in conceptu.

Domini Doctores disputaturi.

M. Joannes - Baptista Silva , actus moderator.	M. Carolus Bompart.	M. Armand. Joseph. Collot.
M. Mathaus-Dionisius Fournier.	M. Nicolaus Andry, Consiliarius & lector Regius, scholarum Professor nec non Regius librorum censor.	M. Philippus Caron.
M. Carolus Thuillier.	M. Claudius Dufresne, pharmacia Professor.	M. Joannes Gelly.

A sextâ ad Meridiem.

Proponebat Lutetiæ PETRUS AFFORTY Parisinus,
Baccalaureus Medicus. A. R. S. H. 1713.

PARISIIS,

Apud Viduam Francisci Muguet, Regis & Facultatis Medicinæ
Typographi. 1713.